

Aspazia Oțel Petrescu

**STRIGAT-AM CĂTRE TINE,
DOAMNE...
*Memorii***

Ana Oțel

**CÂNTECE
*Poezii***

**Editura Evdokimos
Fundăția Profesor George Manu
2016**

CUPRINS

STRIGAT-AM CĂTRE TINE, DOAMNE... - *Memorii - de Aspazia Oțel Petrescu*

Un nume pentru eternitate.....	3
I - Anul 1948!.....	11
II - Arestarea - ancheta.....	59
III - Mislea - reținute.....	89
IV - Procesul.....	131
V - Mislea - deținute.....	147
VI - Marele secret.....	249
VII - Din nou la ateliere.....	268
VIII - Din nou în secție „închisă”.....	281
IX - Dumbrăveni.....	288
X - Miercurea Ciuc.....	305
XI - Din nou la Mislea.....	320
XII - Din nou la Miercurea Ciuc.....	328
XIII - Falsa eliberare: administrativul; Mislea, Jilava, Botoșani, Arad și, în sfârșit, eliberarea.....	361

CÂNTECE - Poezii - *de Anatolie Oțel*

A. Cântece vechi.....	419
Cântec.....	419
Sonet.....	419
Halucinație.....	420
În orbis.....	420
Colind.....	421
Început de toamnă.....	421
Singurătate.....	422
Noapte de iarnă.....	423
Quart de noapte.....	423
Singur.....	424
Poem pentru o noapte.....	425
Serală.....	426
Sătul.....	427

Pentru mine.....	427
Fără sens.....	428
În nopți târzii.....	428
Căutare.....	429
Seară banală.....	429
Cenușăreasa.....	429
Mâine.....	431
Iar.....	431
La un bal.....	432
Cântare.....	432
Despre oameni.....	433
Seară de teatru.....	434
După atac.....	435
Dor de moarte.....	435
Definire.....	436
De mult.....	436
Fără sens.....	437
B. Căntece pentru Ly.....	438
Dorniță.....	438
Străfulgerare.....	438
Cotidiană.....	439
Reflexe.....	439
Întrebări.....	439
Rugăciune.....	440
Realitate.....	441
Niciodată.....	441
Așteptare.....	441
Întâlnire.....	442
Clipă.....	442
Meditații.....	443
Aduceri aminte.....	443
Speranță.....	444
Taină.....	444
Tălmăcire.....	445
Viitor.....	446
Realitate cotidiană.....	446
Ascultând liniștea.....	446
Pasărea Phoenix.....	447
Deosebire.....	448

Dorință.....	448
Neîmplinire.....	448
Înțeles.....	449
Dor.....	449
Primăvară.....	450
Dăruire.....	450
Vara.....	450
Moment.....	450
Zilele.....	451
Sărutul tău.....	451
Dor.....	451
Nedreptate.....	452
Apropiere.....	452
Cât de mult aș vrea!.....	452
Când te rog.....	453
Clipele trec.....	453
Lângă inima ta.....	453
Reazem.....	454
Mistuire.....	454
Catrene.....	454
Așteptare.....	455
Psalm.....	456
Așteptare.....	456
Purificare.....	457
Rugămintea.....	457
Măinile.....	458
Jurnal.....	458
Realitate.....	458
Eres.....	459
Dorință.....	459
Sens.....	459
Chemare.....	460
Asemănări.....	460
Dilemă.....	461
Zorile.....	461
Întrebare.....	461
C. Cântece noi.....	462
La ușa ta.....	462
Direcții opuse.....	462

Câtă liniște.....	463
Trăiesc murind.....	463
Reprezentări.....	463
Nervi.....	464
Neîmplinire.....	464
Efemeridele.....	464
Gând simplu.....	465
Întâmplare.....	465
Oscilație.....	466
Nostalgii.....	466
Minune.....	467
Seara în templu.....	467
Numai o durere.....	468
Căutare.....	468
Urma ta.....	469
Numărătoare inversă.....	469
Indiscreție.....	470
Urcuș solemn.....	470
Înnoire.....	471
Mai departe.....	471
Iluzie.....	472
Realitate.....	472
Mai întâi.....	472
Jocul de-a adevărul.....	473
Popas.....	474
Împlinire.....	474
Antiteză.....	475
La plecare.....	475
Nostalgie de toamnă.....	475
Contemplare.....	476
Mângâiere.....	476
Lumină de toamnă.....	476
Privire.....	477
Clipă.....	477
Catrene.....	478
Mângâiere.....	479
D. Cântece triste.....	481
Îndoială.....	481
Zădărnicie.....	481

Tristețe bucovineană.....	481
Întrebare.....	482
Vălmășag.....	482
Țel.....	483
Îndoieli.....	483
Adevăr.....	484
Liniștire.....	484
Spre sfârșit.....	485
Neliniște.....	485
Și totuși.....	486
Realitate finală.....	486
Despărțire.....	487
Dor.....	487
Iubita ierburilor curde.....	487
Mi-a spus.....	488
Nepăsare.....	488
Întomnare.....	488
Între noi.....	489
Poate.....	489
Noi.....	489
Despărțire.....	490
Cântare.....	490
Adevăr trist.....	490
Realitate.....	491
Viață.....	491
Singurătate.....	492
Iluzie.....	492
Adevăr crud.....	492
Am înțeles.....	493
Amintire.....	493
Tristețe de toamnă.....	494
Îndurerare.....	494
Înstrăinare.....	495
Înserare.....	495
Neputință.....	495
Se vor uita amintirile.....	496
Se naște din tristeți frumosul.....	496
Dor.....	497
Portret.....	497

E. Cântece târzii.....	498
Singur.....	498
Jurământ.....	498
Dorință.....	498
Așteptare.....	499
La cincizeci de ani.....	500
Înșelare.....	500
Viață.....	501
Vino.....	501
Urare de ziua lui.....	501
Basm.....	502
Nimic.....	503
Înțeles târziu.....	503
Dor.....	504
Sens unic.....	504
Singur.....	505
Fior.....	505
Teamă.....	505
Era numai tristețea.....	505
Atât cât pică frunza.....	506
De acum înainte.....	506
În seara aceasta.....	506
Totul a fost drept.....	507
Renunțare.....	507
Adevăr simplu.....	507
Neconcordanță.....	508
Geneză.....	508
Inventar.....	509
Eresuri.....	509
Plecare.....	509
Îmbrățișare.....	510
Absență.....	510
Aducere aminte.....	511
Asfințit.....	511
Adevăr trist.....	512
Amintirea.....	512
Întrebare simplă.....	512
Ca o stea.....	513
Spaimă.....	513
Catrene.....	514

I – ANUL 1948!

Anul 1948! Parcurgând istoria, din cele mai vechi timpuri, se poate remarca existența unor date fatidice, ani care definesc generații nefericite, ani, borne de hotar între „înainte de ...” și „după ce ...”. Anul 1948 a fost un astfel de hotar. A fost o generație 1948 între o lume care se prăbușea și o alta care începea să se construiască din ruine. A fost o generație 1948 care a suprasaturat temnițele comuniste, o generație care prin suferințe inimaginabile a încercat să pună stavilă celor mai crude și celor mai sângeroase hoarde din cele care s-au tot năpustit peste biata noastră țară. Mult încercata generație 1948 a trebuit să îndure cel mai perfid experiment ce s-a exercitat pe biata ființă umană, cu atât mai perfid cu cât călăii neamului românesc veneau ca **prieteni**, ca **eliberatori**.

Îmi amintesc că pe Valea Frumoasei (defileul râului Sebeș) oierii, obișnuiți din vremuri străvechi să citească în natură semnele unui nou an, primiseră începutul lui 1948 clătinând din cap cu mare îngrijorare. Semnele nu erau bune. Nu erau deloc bune. Într-adevăr pe măsură ce se desfășurau lunile anului, se adevereau profețiile făcute de natură. Mi-a fost dat să văd cu ochii mei două din aceste semne, cu totul neobișnuite.

Părinții mei, învățători refugiați din Cernăuți, se stabiliseră în cătunul Șugag - Bârsana, unul din multele cătune care alcătuiau comuna Șugag. Cătunele comunei Șugag se răspândeau pe coastele munților Sebeș: Șugag - Arț, Șugag - Tău, Șugag - Mărtinie, Șugag - Bârsana, la distanțe apreciabile unele de altele. Pe defileu, într-o vale mai largită se afla Șugag - Centru unde erau administrația

comunei, biserica, o școală cu mai multe posturi, o piață, câteva prăvălii, casele funcționarilor, casele oierilor mai înstăriți, dispensarul, farmacia. Luată în ansamblul ei comuna era mare și pitorească.

Cătunul Șugag - Bârsana era situat cam la 1400 metri altitudine și avea un aspect deosebit. Urcând coasta muntelui te pomeneai pe un podiș întins ca o câmpie, străbătut pe mijloc de un drum de care. Casele însă se aflau situate pe coaste, la mare distanță unele de altele, împrejmuite cu garduri înalte, apărătoare în calea lupilor și a nămeților de zăpadă. Cătunul avea o școală situată la terminarea podișului către munții cei înalți. Avea o singură sală de clasă în care învățau concomitent cele patru clase primare circa 30 de copii. Pentru director școala avea o cancelarie și o cameră - bucătărie pentru locuit.

Părinții mei locuiau în această cameră mobilată foarte sumar și rudimentar. Tata era și director și învățător, mama fiind în concediu de boală (era cardiacă). Fratele meu era student la Politehnică în Timișoara, eu - la Litere și Filosofie în Cluj.

Cătunul era una din acele așezări ce nu păreau să sufere schimbări sub jocul vremii, era una din acele așezări pe care Lucian Blaga le așeza în **anistorie**, model al satului din **Arca lui Noe**. Ca să ajungi de pe podiș în Șugag - Centru nu aveai altă posibilitate decât să te „slobozi” pe una din cărările ce străbăteau pădurea formată din copaci cu frunze căzătoare. Pentru poveri aveai samarul măgărușilor care, de altfel, erau folosiți să transporte tarhatul turmei de oi când urcau la munte primăvara sau „tunau” de vale toamna.

Vacanța Crăciunului 1947 - 1948 o petrecusem cu familia și acum, la început de an, trebuia să revin la Cluj. Coboram repezitor poteca pentru a ajunge la timp în Centru, de unde, cu o cursă locală ajungeam la Sebeș, orașel situat la circa 27 km, chiar la confluența Sebeșului cu râul Mureș. La un moment dat poteca trecea prin marginea unei păduri de mesteacăn.

Căzuse polei și crenguțele fine ale copacilor erau învelite în gheață. Cum bătea un vânt iute dinspre culmi, poleiul suflat peste crenguțe se așezase sub formă de prisme triunghiulare, transparente, ca de cristal. Răsărise soarele și razele lui se dispersau în miile de prisme în curcubee scânteietoare, era o feerie de nedescris. Dar așa, ireal de frumoasă cum era această pădure de curcubee, pentru oamenii locului era un semn înfricoșător. Ei nu-l mai văzuseră încă, dar știau de la bătrânii bătrânilor lor că fenomenul era extrem de rar și „nu era a bine”.

Cel de-al doilea fenomen, la fel de bizar, l-am văzut în vacanța Sfințelor Paști. S-a întâmplat în Săptămâna Mare. Toată regiunea era împodobită cu flori pentru că în anul 1948 Sfintele Paști cădeau chiar la începutul lunii mai. Livezile de pe defileu și de pe coastele ferite de curenți erau în floare. Pădurile erau înverzite, acel verde crud și strălucitor al reînvierii naturii. Briza de munte aducea parfum de cetină întinerită iar peste lunci păsări de tot felul se întreceau în triluri și fluierături. În acel an Floriile își meritau numele, primăvara coborâse raiul pe pământ. Numai că imediat după Florii a căzut o zăpadă ca de mijloc de iarnă, cu îngheț puternic și toată splendoarea primăverii se prefăcu în toamnă. Pădurile ruginiseră subit ca în noiembrie, florile se înecaseră în zăpadă, crengi mari atârnavă ca niște brațe frânte de greul zăpezii. Era o jale, un prăpăd apocaliptic. Cu timpul frunzele arse au căzut, pomii au dat muguri noi și apoi frunze noi, dar flori n-au mai fost. Doar salcâmi și teii, arbori care înfloresc după luna mai, au avut belșug de floare.

Gândindu-mă doar la aceste două profeții ale naturii, mie cel puțin îmi este clar că ele s-au împlinit întocmai. Ce zăpezi și ce înghețuri cumplite au trecut peste țara noastră superbă ca o primăvară și câte fapte eroice erau sortite să rămână simple flori de cireș în plină iarnă! Și în același timp ce scânteii de curcubee aveau să țâșnească din oasele zdrobite, din

trupurile sfârtecate și din hecatombele care au înghițit rând pe rând toată gloria armatei române, toată elita politică a țării, toată floarea intelectualității interbelice, tineretul lucid, generos și dârz și țăranimea, fruntea satului românesc! Toate aceste categorii erau sortite să fie trimise pe apa lui Nefârțate de tăvălugul răului pustiitor. Preț de o jumătate de veac lanțul încercărilor nu se va întrerupe pentru că revoluția se derulează permanent: mereu se vor găsi „dușmani de clasă”, rătăciți de la linia partidului, deviați de dreapta, „cei ce nu sunt cu noi”, nebunii care nu sunt capabili să înțeleagă „cea mai bună și cea mai dreaptă dintre lumi”, milostivii din fire care erau osândiți pentru „ajutor legionar”, clerul și monahii care erau „otrăvitorii cu opium ai popoarelor”, dizidenți vânduți imperialismului și așa mai departe.

Toți trebuiau „zdrobiți fără cruțare” și exterminați în ființa lor fizică, dar nu oricum, ci după ce au fost desființați în demnitatea lor morală. Și aceasta era **cea mai nobilă sarcină de partid**.

Cruzimile clocite de minți satanice au coborât mult sub animalitate condiția de om. Toate valorile morale au fost inversate. Și pentru a fi realizată această răsturnare nimic n-a fost trecut cu vederea. Tot ce se poate imagina mai sălbatic și mai reprobabil a fost depășit. Nicăieri stahanovismul n-a fost mai eficient ca în materie de tortură și teroare. Cei care au căzut în „moara dracilor” au fost victimele unor experimente care au depășit tot ce se cunoaște în materie de oroare. Se gândește oare cineva cu câtă rușine stă împovărat neamul nostru românesc?

Generația tânără 1948 a fost supusă unui sistem de exterminare caracteristic bolșevismului dar amplificat de „originalități” mioritice. Nu au fost cruțate sufletele acestor tineri din care ponderea o dețineau legionarii. Au fost centrele studențești „organizații teroriste de tip paramilitar fascist”? Au organizat crime împotriva ordinii sociale? Erau dușmanii propriului popor? Meritau să fie martirizați?

Legionarismul acestor centre era o școală de format caractere și competențe. Era un crez, o trăire, o stare de spirit. Poziția constant anticomunistă era „marea lor vină”. Erau lucizi, în această privință. Pentru ei „internaționala bolșevică” însemna înrobirea popoarelor care nu se putea realiza decât cu râuri de sânge și munți de cadavre. Din toate ororile prin care s-a încercat subjugarea diferitelor neamuri **singurele victime care nu pot fi numărate sunt cele ale comunismului triumfător.** Dacă o astfel de estimare ar fi posibilă ea ar depăși cu mult nivelul oricărui genocid cunoscut în istorie.

Pentru vina de a se opune ororii comuniste, tinerilor conștiinți de pericol li s-au schilodit trupurile, li s-au torturat sufletele, s-a intrat cu bocancii în conștiințele lor, toate de o manieră pe care nu a încercat-o nici diavolul cu bietul Iov. Amploarea calvarului a fost terifiantă, supliciile fizice au spart toate barierele suportabilului, umilirile pentru demolarea demnității au fost supersatanice, sfâșierile sufletești de neimaginat, distrugerea personalității și desfigurarea eului interior s-au realizat prin torturi diabolic diversificate. Starea de moarte civilă trebuia să spulbere orice ideal, orice speranță de fericire trebuia să fie înăbușită, nu-ți era permisă decât o singură ipostază, cea de rob. Omul nou, omul reeducat, homo sovieticus era un robot supus unei caste privilegiate: activul de partid, nomenclatura. În teroarea dezlănțuită cei împușcați deveneau eroi, cei omorâți în bătaie sau exterminați prin înfometare și incurie deveneau martiri; trebuia găsit însă un mijloc prin care mucenicii să nu devină nici eroi, nici martiri. Pentru acest scop exterminarea lentă combinată cu degradarea personalității era unica metodă.

Numai că în vârful suferinței cei mai mulți au fost așteptați de Cel Răstignit și Înviat. E cumplit să înveți pe propria piele că nu există Înviere fără Răstignire. Dar este divin când ai deplină această cunoaștere. Mântuitorul, Dragostea nesfârșită,

n-a putut să ne izbăvească decât printr-o jertfă nesfârșită. El ne-a ajutat să coborâm din Thabor și să mergem în calea Crucii. El ne-a învățat să murim și a dat un sens sublim supliciilor. E minunat când, ajuns la convingerea că orice fericire îți este închisă ai luciditatea să vezi că îți rămâne totuși una:

„Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră mințind din pricina Mea.”

El ne-a izbăvit de viforul roșu ca și de puținătatea dăruirii noastre. El, singur, Marele Jertfit!

Nu ne-a stat nouă în putere să alegem între eroism și martiraj, dar ne-a fost limpede că trebuie să trecem prin atâta suferință încât niciodată să nu mai fim capabili să adunăm în suflet sentimente negative. Dacă ai avut orgoliul să te oferi jertfă pentru Învierea Neamului tău, trebuie să ai capacitatea să iubești nelimitat, căci jertfa se face din iubire și nu orice fel de iubire ci una purificată prin suferință. La capătul Calvarului muceniciei au primit o sublimă binecuvântare: aceea care le dădea putere să iubească și să **IERTE**. Experimentul cu totul ieșit din tiparele umanității a dus la un rezultat la fel de excepțional: a șlefuit o generație capabilă să **IERTE**.

Pe crucea de foc a răstignirii lui Mircea Vulcănescu scrie: „să nu ne răzbunați”.

Cea mai zguduitoare rugăciune a lui Petre Țuțea a fost: „Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai oferit onoarea să sufăr pentru Neamul meu.”

Prigonitori și călăi, vă ascultăm fără să vă urâm cum ne acoperiți cu invective și insulte după ce ne-ați trecut prin flăcările iadului. Vă ascultăm minciunile, calomniile, disprețul, dezonoarea „emanate” de răutatea voastră, fără să osteniți. Vă iertăm și uneori, în clipe de grație, ne rugăm pentru voi. Eu nu vă pot contempla ca pe oricare dintre frații mei deoarece voi înjosiți în mine condiția de om și-mi ofensați iubirea. Mi-e milă de voi pentru că nu vă gândiți că este un timp pentru orice. Este un timp pentru viață și este un